

plana jove - plana jove - plana jo

Què fem els joves ?

A mesura que augmenta el nostre nivell de vida, ens preocupem més i més per coses i conceptes que anys enrera ens haurien semblat trivials, o que ni tan sols hauríem somniat. I així és bonic de veure com cada dia més, tenim cura que els nostres pobles ofereixin un aspecte digne de cara als forasters que ens visiten, i els quedi un bon record de la seva estada entre nosaltres. Arrangem les voravies, emblanquinem les façanes, noves urbanitzacions creixen ací i allà, i si estem al front d'algun negoci i ens ve algun foraster, també sabem barrejar-hi entremig de suma i resta alguna rialleta a fi de quedar bé. Que tot sigui per «la promoció general del turisme».

No obstant hem pensat molt seriosament alguna vegada a nivell de jovent quin aspecte oferim? Potser sí que serem molt ye-yés o molt «in» i els nois lluirem llampantes camises florejadades i les noies ens obsequiaran amb les darreres novetats en qüestió de faldilles, minis, maxis o midis (avui n'hi ha per tots els gustos) però deixant de banda aquestes coses superficials i quedant-nos a nivell de persones, com ens veiem?

No em cap dubte que aquest jovent amb el qual convisc, si estés ben encaminat, seria talment ferm. Però en alguns aspectes francament no ho està. Potser tampoc no és feina meva d'una manera directa l'encarrilar-lo, ni sóc la persona més adient per a retreure els nostres defectes generals, però si això, permeteu-me dir-ne un esboç de denúncia, fós motiu perquè algú, fos qui fos, s'adonés conscientment del problema, em sentiria més que satisfet.

Comencem i potser per l'acabament, ¿com arribem la majoria dels joves al matrimoni? ¿Preparats? Permeteu-me que en dubti! Quants n'hi ha que hagin llegit seriosament un llibre de formació d'aspectes tan vitals com la sexualitat, la moralitat o els sentiments en el matrimoni?

Baixant un xic d'edat cap aquesta jovenalla del voltant dels vint, ¿com els veieu? L'aspecte, les converses i de retruc les idees que en podreu copsar cada vespre en qualsevol bar dels del nostre poble una vegada acabat el jornal, certament no és pas massa alligador: cotxes, diners, dones, clubs i sobretot **evasió**, naturalment amanit amb un vocabulari que deixa al descobert el seu nivell cultural. És molt trist però és així. La culpa no és sols d'ells, sinó que en som tots els responsables; pensem, encara que només per un moment, que seran els pares i els capdavanters del demà.

No sóc pas tan ximple que us vulgui venir a dir que qualsevol temps passat fou millor, això ja és molt gastat, i jo no hi

estic pas d'acord, però sí que si no es prepara l'esdevenidor, malament; no en podem esperar gaire gran cosa.

I dels adolescents? Aquest panorama sí que el veig força desgavellat. Com voleu sinó, mainada, perquè no són més que mainada, que durant la setmana s'ufanen d'haver anat el diumenge com a gran diversió pel famós districte cinquè de la Ciutat Comtal, mentre a casa seva estaven ben tranquils, pensant que tenien el vailet al ball a Granollers. Sí, i no us creieu que sigui un cas aïllat, malauradament això ja passa amb massa freqüència. Porten els pares el degut control monetari d'aquests joves? Si no és així, permeteu-me que doni la culpa als pares si aquest jovent un altre dia ha anat per mal camí, perquè de la manera que fumen, que beuen alcohol, que perden les nits i sobretot malgasten els diners, no es pot pas esperar gaire cosa de bo.

Veig sovint, i això sí que em dol, que els falta qui els alligoni fora de l'àmbit familiar, i dic fora de la família, perquè en alguns aspectes amb els pares no hi ha prou confiança, per exemple en la qüestió sexual. Deixem a part les causes que han motivat el desequilibri. Sovint es fa més cas dels de fora que dels de casa. NO HI HA DIÀLEG, precisament en aquesta edat quan més es necessita. Sovint els que se n'haurien d'ocupar tenen massa feina a fer diners, i és clar, no hi ha temps per tot i el que és primer, és primer! Conec casos ben concrets de jovent que s'han trobat en problemes i a manca d'altra gent ho han consultat a algun amic, aquest ho ha explicat a un altre, aquest a un altre, fins que ho ha sabut tothom. Resultat: aquest noi ja no preguntarà res més, farà i callarà, o deixarà de fer i callarà també. Ja comprenc que tothom té problemes, però si us plau pensem-hi tots ple-gats en aquests problemes i, lògicament, actuem en conseqüència.

Amb aquests adolescents més joves talment hi ha molta feina a fer, i creieu-me, necessiten la nostra ajuda! Fem entre tots d'aquesta mainada un jovent que quan vagi a Barcelona no es vegi que vénen de poble pel seu parlar groller, els llocs on van, i la manca de cultura!

No és que ho vegi tot negre el panorama juvenil a Santa Eulàlia, però sí bastant confós; no obstant dic també com l'Espriu, que «encara que hi hagi llocs on la gent sigui més neta, lliure, desvetllada i feliç, no em mouré, car estimo amb un desesperat dolor aquesta trista, vella i dissortada pàtria».

J. P. P. i L. P. G.

El moviment infantil, les colònies i la ruta

UN ANY DE MOVIMENT INFANTIL

Aquest estiu el nostre Moviment Infantil compleix un any. Per això ens disposem a fer un balanç públic del que s'ha fet durant aquest temps.

Primer de tot deixeu-nos dir que el Moviment Infantil és —o ha de ser— una cosa important. No tant pel que s'ha fet o es pot fer com per la transcendència de la seva finalitat. Creiem trascendental que els infants rebin, més enllà del que els inculca la família i del que els ensenya l'escola, tota una formació complementària —però necessària— feta de vivències i experiències humanes, la solidaritat amb tots els homes, la responsabilitat, el sentit de justícia, la donació als altres, la recerca de Déu... Tot això, tan complex, el Moviment Infantil pot ajudar a aconseguir-ho una mica. Però recordem que es fa el que es pot... i prou. Mirant al futur

és clar que el que es faci dependrà de la major o menor col·laboració de tots.

Però de moment repassem el que s'ha fet durant aquest primer any.

COLÒNIES 69

Ja feia cosa d'un any que en el nostre poble es parlava de la necessitat de fer alguna cosa per a la mainada. De sobte una colla de joves de Llissà, l'Ametlla i Sta. Eulàlia, amb els mossens, ens vam animar a fer colònies. Durant dos mesos, a correcurta, improvisant moltes coses, es va organitzar un campament al poble de Les Lloses (Bergadà) i s'hi van fer dues tandes: una amb 37 nens i nenes d'onze a tretze anys i 7 monitors i l'altre amb 50 nens i nenes de vuit a deu anys i 8 monitors.